

**ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Petra Příhody a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobce K. F., zastoupeného Mgr. Dagmar Dřimalovou, advokátkou v Praze, Muchova 9/223, 160 00 Praha 6, proti žalované Státní veterinární správě, Slezská 7, 120 56 Praha 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 6. 2002, čj. Ře 371/2002, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 26. 10. 2004, čj. 4 Ca 6/2004-13,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.
- IV. Odměna advokátky žalobce Mgr. Dagmar Dřimalové se určuje částkou 2150 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do dvou měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Okresní veterinární správa v Olomouci rozhodnutím ze dne 1. 2. 2002 uznala žalobce vinným z přestupku, kterého se měl dopustit tím, že jako chovatel zvířat porušil povinnost stanovenou mu v § 40 odst. 1 písm. a), b) c) a odst. 4 zákona č. 166/1999 Sb., o veterinární péči a o změně některých souvisejících zákonů (veterinární zákon); za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 500 Kč.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 24. 6. 2002, čj. Ře 371/2002, rozhodnutí správního orgánu I. stupně k odvolání žalobce změnil v části týkající se vymezení skutku; výrok formuloval tak, že žalobce „se uznává vinným ze

spáchání přestupku, kterého se dopustil tím, že dopoledne dne 28. 9. 2001 odložil několik uhynulých koček na obecní pozemek v obci D. L.. Nezajistil neškodné odstranění těchto konfiskátů živočišného původu, výskyt těchto konfiskátů živočišného původu neoznámil neprodleně osobě, která provádí jejich sběr a svoz, ani nevyužil možnosti je výjimečným způsobem odstranit sám. Tímto jednáním porušil povinnost stanovenou chovateli, popř. majiteli či správci místa nálezu kadáveru (§ 40 odst. 3), v § 40 odst. 1 písm. a) a v § 40 odst. 4 veterinárního zákona.“

Žalobce rozhodnutí žalovaného napadl žalobou; tu adresoval Nejvyššímu správnímu soudu, kterému byla doručena dne 17. 1. 2003. Tento soud žalobu usnesením ze dne 27. 2. 2003 postoupil Městskému soudu v Praze, který ji usnesením ze dne 26. 10. 2004, čj. 4 Ca 6/2004-13, odmítl pro opožděnost.

Žalobce (stěžovatel) rozhodnutí městského soudu napadl kasační stížností. Připustil, že mu rozhodnutí žalovaného bylo doručeno dne 28. 6. 2002, nicméně se domnívá, že nebyl řádně poučen o možnosti podat proti rozhodnutí žalovaného opravný prostředek, ani o tom, ke kterému správnímu orgánu má tento opravný prostředek podat a o jaký opravný prostředek se má jednat. Nikoli svou vinou tedy podal žalobu opožděně.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud při přezkumu neshledal vady podle § 109 odst. § s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Přezkoumal pak napadené rozhodnutí krajského soudu v rozsahu a v mezích důvodů vymezených stížnostními body [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Ze správního spisu vyplynulo, že rozhodnutí žalovaného bylo stěžovateli doručeno dne 28. 6. 2002, přičemž tuto skutečnost stěžovatel nečiní spornou.

V době doručení rozhodnutí bylo správní soudnictví upraveno v části páté občanského soudního řádu; podle tehdejší úpravy bylo proti rozhodnutí žalovaného možné podat žalobu podle § 247 o. s. ř., a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí správního orgánu v posledním stupni, pokud zvláštní zákon nestanoví jinak. Zmeškání lhůty přitom nebylo možné prominout (§ 250b odst. 1 o. s. ř.). Jelikož veterinární zákon žádnou speciální – ani delší, ani kratší – lhůtu k podání žaloby nestanovil, je třeba vycházet z toho, že lhůta pro podání žaloby byla dvouměsíční, tj. v daném případě byl posledním dnem pro podání žaloby den 28. 8. 2002.

Stěžovatel žalobu podal v lednu 2003, tedy za účinnosti soudního řádu správního. Podle § 72 s. ř. s. lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Lhůta je zachována, byla-li žaloba podána ve lhůtě u správního

orgánu, proti jehož rozhodnutí směřuje. Podle § 72 odst. 4 s. ř. s. pak zmeškání lhůty nelze prominout. Podle § 40 odst. 4 s. ř. s. je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence.

Stěžovatel žalobu podal k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím pošty; z podacího razítka je zřejmé, že tato zásilka byla na poštu předána v lednu 2003, přesný den předání zásilky na poštu však nelze z podacího razítka pošty zjistit, neboť tento údaj je vytištěn nečitelným způsobem. Zjišťování za účelem zjištění přesného data předání zásilky poště však Nejvyšší správní soud neprováděl, neboť na závěru ohledně opožděnosti žaloby by se nic nezměnilo. Posledním dnem lhůty pro podání žaloby byl den 28. 8. 2002; pro posouzení včasnosti podání žaloby je proto nerozhodné, zda byla zásilka obsahující žalobu poště předána 1. 1. 2003 nebo až 17. 1. 2003, kdy byla žaloba doručena Nejvyššímu správnímu soudu.

Na závěru ohledně opožděnosti žaloby nic nemění ani to, že stěžovatel nebyl o možnosti a okolnostech podání žaloby ke správnímu soudu poučen. Žalovaný žádnou takovou povinnost neměl. Ochrana práv před správním soudem je totiž původní ochranou ve věcech porušených nebo ohrožených subjektivních oprávnění a povinností veřejnoprávního charakteru; jejím cílem je zjištění, zda činností veřejné správy bylo či nebylo porušeno právo. Jde o samostatnou kontrolu rozhodnutí veřejné správy, nikoli o jakýsi „další“ stupeň správního řízení. Poučil-li správní orgán žalobce o tom, že proti jeho rozhodnutí *„se nelze podle § 59 odst. 4 správního řádu odvolat“*, poučil jej správně a nijak jej nepoškodil. Stěžovatel se vlastního právního omylu (zřejmě považoval žalobu ke správnímu soudu za opravný prostředek proti rozhodnutí správního orgánu k další instanci) nemůže dovolávat ve svůj prospěch; zmeškanou lhůtu k podání žaloby ostatně podle zákona ani prominout nelze; zákon takové odstranění tvrdosti (i kdyby k ní došlo) neumožňuje (§ 72 odst. 4 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud tedy uzavřel, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly. Při rozhodování o odměně zástupce stěžovatele se soud řídil ustanoveními § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. b) a d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátního tarifu) a přiznal zástupci stěžovatele 2000 Kč odměny za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení v řízení o kasační stížnosti) a 150 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně 4. srpna 2006

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu